ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ο ΗΘΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

Α'. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Μάθημα 9ον

Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

(Πράξ. η', 26-39).

Διὰ τὸν Κατηχητήν. Οἱ Κατηχητόπαιδες πρέπει ν'ἀγαπήσουν τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν ἀνάγκην τῆς συνεχοῦς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου των μελέτης αὐτῆς. Ἡ ἱερὰ αὕτη μελέτη θὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ διατήρησιν τοῦ θερμοῦ ἐκείνου πνευματικοῦ κλίματος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ καρποφορεῖ ἀρετάς. Οἱ νέοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἔχουν θεμέλιον καὶ ὁρμητήριον εἰς τὴν ζωήν των ὁλόκληρον τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ διακόνους, ἀγαπητὰ παιδιά, ποὺ εἶχε διαλέξει ἡ πρώτη ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ βοηθοῦν τοὺς Ἀποστόλους στὴν κοινωνική των ἐργασία, ἦτο κι' ὁ Φίλιππος. Νέος ἄνθρωπος, γεμᾶτος ἀπὸ θεϊκὴ φωτιά, θάρρος καὶ ὄρεξι νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὸν Κύριο, ἤκουσε μιὰ ἡμέρα βαθειὰ μέσα του μιὰ θεία φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ:

— Σήκω καὶ πήγαινε δυτικά, στὸν δρόμο ποὺ φέρνει ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Γάζα. Τώρα ἐκεῖ εἶναι ἐρημιά...

Γεμᾶτος ὑπακοὴ καὶ ταπεινοφροσύνη ὁ Φίλιππος, ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμο. Ἀπομεσήμερο καὶ ὁ δρόμος ἦτο, πράγματι, ἔρημος. Φύλλο δὲν ἐκινεῖτο καὶ ἡ ζέστη ἀνέβαινε κύματα-κύματα ἀπὸ τὴν φλογισμένη γῆ καὶ σοῦ ἐπύρωνε τὸ πρόσωπο. Ὁ Φίλιππος συνέχισε νὰ περιπατῇ. Οὔτε στιγμὴ δὲν ἀναρωτήθηκε τί δουλειὰ εἶχε μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἐρημιά.

Προχώρησε γεμᾶτος εὐσεβεῖς στοχασμούς, βέβαιος πὼς σὲ κάποιο ἔργον ἀγαθὸ θὰ τὸν ἐχρησιμοποιοῦσε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ συνέλαβε τ' αὐτί του ἕνα ρυθμικὸ θόρυβο. Κοντοστάθηκε καὶ ἔστρεψε τὸ κεφάλι πίσω. Μιὰ ἀρχοντικὴ ἅμαξα μ' ἐπίχρυσα στολίδια, ποὺ τὴν ἔσερναν μεγαλοπρεπῆ καὶ γερὰ ἄλογα, ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος του.

— Κάποιος ἄρχων πηγαίνει πρὸς τὴν Γάζα, συλλογίσθηκε ὁ Φίλιππος καὶ παραμέρισε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὸ πέρασμα τῆς ὡραίας ἐκείνης ἅμαξας. Πράγματι ὁ θόρυβος σιγὰ-σιγὰ ἐπλησίαζε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἠκούσθη καὶ μιὰ φωνὴ προτρεπτικὴ τοῦ ἁμαξᾶ. Καὶ νὰ ποὺ σὲ λίγο περνοῦσε ἀπὸ πλάϊ του ἡ ἅμαξα. Μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιὰ τὸ θέαμα αὐτῆς τῆς ἅμαξας ἦτο παραμυθένιο. Ἔγειρε τὸ κεφάλι του ὁ Φίλιππος κι' ἔρριψε μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικό της. Ἀνάμεσα σὲ χρυσοκέντητα βελουδένια μαξιλάρια ἐκάθητο ντυμένος μὲ ἀκριβῆ καὶ μεγαλοπρεπῆ στολὴ ἕνας μελαψὸς ἄνδρας. Στὰ χέρια του, ποὺ ἦσαν καταστολισμένα μὲ χονδρὰ δακτυλίδια, κρατοῦσε ἕνα βιβλίο—μακρὺ πάπυρο καὶ ἐδιάβαζε προσεκτικά. Στὸν Φίλιππο ἔκαμεν ἐντύπωσι ἡ εὐγενικὴ φυσιογνωμία τοῦ ἄρχοντος κι' ἡ σεμνότης, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκάθητο σ' ἐκείνη τὴν πολυτελεστάτη ἅμαξα. Ἦτο, παιδιά, ἕνας Αἰθίοψ ἄρχων, γενικὸς ταμίας τῆς βασιλίσσης τῆς Αἰθιοπίας Κανδάκης.

Ἴσως ὁ Φίλιππος νὰ εἶχε ἀκούσει γι' αὐτὸν στὰ Ἱεροσόλυμα, ποὺ ἡ ἀφιξίς του κι' ὁ σκοπὸς τῆς ἀφίξεώς του θὰ εἶχε κάμει ὁπωσδήποτε μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς Ἰσραηλῖτες. Γιατὶ ὁ ἄρχοντας αὐτὸς τῆς Αἰθιοπίας ἔκρυβε μέσα στὸ μελαψό του σῶμα μία εὐσεβῆ κι' εὐγενικὴ ψυχή. Ἦτο ἀνήσυχη ψυχή, ποὺ ἐρευνῶντας κι' ἀκούοντας εἶχε πιστεύσει στὸν Ἀληθινὸ Θεό. Κι' ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος, ποὺ ἐφρόντιζε νὰ τηρῇ τὰ καθήκοντά του, εἶχεν ἔλθει νὰ προσκυνήσῃ τὸν Θεὸν στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ τώρα μὲ καρδιὰ γαλήνια κι' εὐχαριστημένη ἐπέστρεφε στὴν πατρίδα του.

Ἡ ἅμαξα εἶχε προσπεράσει τὸν Φίλιππο, ὅταν ἤκουσε πάλι μέσα του τὴ φωνὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ τοῦ συνιστᾷ:

— Πήγαινε γρήγορα, πολὺ κοντά, σ' αὐτὴ τὴν ἅμαξα, πιάσου ἀπ' αὐτήν.

Ὑπάκουος ὁ Φίλιππος καὶ μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη γλυκειὰ προσμονὴ ἐτάχυνε τὸ βῆμα του καὶ καθὼς ἡ ἅμαξα ἐπήγαινε ἀργά, τὴν ἔφθασε κι' ἐβάδισε πλάϊ της. Τότε ἤκουσε τὸν Αἰθίοπα νὰ διαβάζῃ δυνατὰ ἀπὸ τὸ βιβλίο, ποὺ κρατοῦσε. Γεμᾶτος θαυμασμὸ καὶ συγκίνησι ἀντελήφθη, πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὶ προφητεῖες τοῦ Μεγάλου προφήτου Ἡσαΐου. Τότε ὁ Φίλιππος μὲ ἀποφασιστικότητα ἠρώτησε:

— Καταλαβαίνεις, ἀρά γε, βαθειὰ τὴν σημασία αὐτῶν τῶν λόγων ποὺ μελετᾷς;

Ἐσταμάτησεν ὁ ἄρχων, ἔστρεψε γέρνοντας τὸ κεφάλι του στὸν Φίλιππο καὶ κοιτάζοντάς τον μ' ἕνα φιλικὸ βλέμμα τοῦ ἀπεκρίθη.

— Καὶ πῶς θὰ ἠμποροῦσα νὰ τὰ καταλάβω, ἂν δὲν μὲ ὡδηγοῦσε κάποιος, ποὺ νὰ γνωρίζῃ τὴν σημασία τῶν λόγων αὐτῶν;

Ἐχαμογέλασεν ὁ Φίλιππος, ὁ Αἰθίοψ ἄρχων ἔμεινε γιὰ ἕνα λεπτὸ σιωπηλὸς κι' ὕστερα δειλὰ εἶπε:

—Ἐσὺ φαίνεται, πὼς γνωρίζεις τὴν σημασία τῆς προφητείας αὐτῆς ποὺ μελετῶ. Δὲν ἀνεβαίνεις σὲ παρακαλῶ νὰ καθίσῃς πλάϊ μου στ' ἁμάξι αὐτὸ καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃς; Καὶ ἀμέσως μὲ δυνατὴ φωνὴ ἔδωσεν ἐντολὴ στὸν ὁδηγὸ νὰ σταματήσῃ.

Πρόθυμα ὁ Φίλιππος ἀνέβη καὶ ἡ ἅμαξα ξεκίνησε ἀργά-ἀργά. Ἔσκυψαν τώρα κι' οἱ δυὸ στὸ βιβλίο, ποὺ κρατοῦσε ὁ Αἰθίοψ. Ξαναδιάβασε τὸ κομμάτι ἐκεῖνο, ποὺ καὶ προηγουμένως ἐδιάβαζε:

«Σὰν τὸ πρόβατο τὸν ἐπῆγαν γιὰ σφάξιμο καὶ σὰν ἀμνό, ποὺ δὲν φωνάζει ὅταν τὸν κουρεύουν, ἔτσι δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του...».

Ἐδιάβασε ἀκόμη λίγες γραμμὲς καὶ σταματῶντας ἠρώτησεν ὁ ἄρχων τὸν Φίλιππο:

— Πές μου, σὲ παρακαλῶ. Γιὰ ποιὸν τὰ λέγει αὐτὰ ὁ Προφήτης; Γιὰ τὸν ἑαυτό του ἢ γιὰ κάποιον ἄλλο;

Τότε χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸν ὁ Φίλιππος, ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ ἐξηγῇ πὼς αὐτὰ τὰ εἶπεν ὁ Προφήτης Ἡσαΐας γιὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἦλθε στὸν κόσμο καὶ ἐθυσιάσθη, γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Τοῦ εἶπεν ἀκόμη γιὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὴν ἀνάληψί Του. Τοῦ ἀφηγήθη ἐπίσης τὴν θαυμαστὴ ἐπιφοίτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Καὶ προσέθεσε:

—Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους ὅλους νὰ προσέλθουν σ' Αὐτόν, νὰ πιστεύσουν μ' ὅλη τους τὴν καρδιά, νὰ βαπτισθοῦν εἰς τὸ Ὄνομά Του καὶ νὰ γίνουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του, ὀπαδοί Του, φίλοι Του καὶ παιδιά Του ἀγαπημένα.

Μὲ μεγάλη προσοχὴ ἤκουε τὰ λόγια τοῦ Φιλίππου ὁ Αἰθίοψ, φροντίζοντας νὰ μὴ χάσῃ λέξι. Ἔπεφτε ἔτσι ὁ σπόρος τῆς χριστιανικῆς πίστεως μέσα στὴν ψυχή του, ἡ ὁποία ἦτο ὡριμος, προητοιμασμένη, καὶ τὸ πρόσωπό του ἐφεγγοβολοῦσε ἀπὸ μιὰν οὐράνια χαρά. Ἔκλαυσεν ἀκούοντας τὰ παθήματα τοῦ Κυρίου. Ἐγέμισεν ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι, ὅταν ἤκουσε πὼς ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη. Κι' ὅταν ὁ Φίλιππος ἐτελείωσε, τοῦσφιγξε γεμᾶτος εὐγνωμοσύνη τὰ χέρια.

Ὁ ἥλιος ἔπεφτε πρὸς τὴν δύσι. Ἐκεῖ, στὴν στροφὴ τοῦ δρόμου ἐφάνησαν μερικὰ καταπράσινα δένδρα. Τὸ νερὸ μιᾶς πηγῆς ἠκούσθη νὰ τραγουδῇ γαλήνια, σὰν κρυμμένο πουλί. Ὁ Αἰθίοψ πετάχθηκε τότε ἀπὸ τὴν θέσι Του καὶ εἶπε:

— Νὰ νερό! Τί μ' ἐμποδίζει νὰ βαπτισθῶ;

—Ἐὰν πιστεύῃς μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά, πρέπει νὰ βαπτισθῇς.

Δάκρυα χαρᾶς ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Αἰθίοπος ἐκείνου. Μὲ δυνατὴ φωνὴ εἶπε:

— Πιστεύω, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Τότε ἐσηκώθη κι' ὁ Φίλιππος. Ἔδωσεν ἐντολὴν ὁ ἅρχων καὶ ἡ ἁμαξα ἐσταμάτησε. Κατέβησαν κι' οἱ δύο, ἐπλησίασαν στὴν πηγὴ καὶ μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀπογευματινὴ ἐρημιὰ ὁ Φίλιππος ἐβάπτισε τὸν Αἰθίοπα. Τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ νερό, ξαφνικά, ὁ Φίλιππος ἔγινεν ἄφαντος. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ποὺ τὸν εἶχεν ὁδηγήσει ἕως ἐκεῖ, τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν μετέφερε ἀλλοῦ, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του.

Ὁ ἅρχων ἐννόησε, πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐσήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ Τὸν ἐδόξασε. Ὕστερα ἀνέβη στὴν ἁμαξά του καὶ παίρνοντας πάλι στὰ χέρια Του τὰ ἱερὰ κείμενα, ποὺ ἐδιάβαζε, συνέχισε γεμᾶτος εὐλογημένη χαρά, καινούργιος πλέον ἄνθρωπος, τὸ ταξίδι του.

Καὶ ὅπως ἀναφέρουν, ἀγαπητά μου παιδιά, οἱ Ἱστορικοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Αἰθίοψ ἐκεῖνος Ἅρχων, γυρνῶντας στὴν πατρίδα του ἔφερε μαζί του τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας κι' ἀφοῦ ἔκαμε καὶ τὴν Βασίλισσα Κανδάκη χριστιανή, μὲ πολὺν ζῆλο εἰργάσθη, γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς συμπατριώτας του.

ΕΜΒΑΘΥΝΣΙΣ. Εἴδατε, παιδιά, τί εὐλογημένος ἄνθρωπος ἦτο αὐτὸς ὁ Αἰθίοψ; (...) Ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ ἀρετές. Ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε ποιὲς ἀρετὲς τὸν ἐστόλιζαν; (...) Αὐτὲς κι' ἄλλες, παιδιά. Μία ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς ἦτο, πὼς ἀγαποῦσε νὰ μελετᾷ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀρετὴ ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀκούσῃ γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, νὰ πιστεύσῃ, νὰ σωθῇ αὐτός, ἀλλὰ καὶ νὰ σώσῃ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας Του. Ὁ ἅρχων αὐτός, ἀντὶ νὰ διαθέτῃ τὰ χρήματά του καὶ τὸν καιρό του σὲ διασκεδάσεις, εἶχεν ἀγοράσει ἰδική του Ἁγία Γραφὴ -πρᾶγμα σπάνιο, γιατὶ τότε δὲν ὑπῆρχαν, παιδιά, τυπογραφεῖα. Τὰ βιβλία ἐγράφοντο μὲ τὸ χέρι ἐπάνω σὲ παπύρους ἢ σὲ ἀκριβὰ λεπτὰ δέρματα. Κι' ἀκόμη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπαιρνε μαζί του, ἀκόμη καὶ στὰ ταξίδια του, τὸ ἱερὸ αὐτὸ Βιβλίο. Ἀλλά, παιδιά, μόνον ἐμελετοῦσε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ὁ Αἰθίοψ ἐκεῖνος ἅρχων; (...) Ὄχι, βέβαια. Τί ἄλλο εἴπαμε; (...) Τὸν ἐφήρμοζε, πολὺ σωστά. Πῶς τὸ ἔδειξε αὐτὸ στὸ σημερινό μας μάθημα; (...) Ἐζήτησε νὰ βαπτισθῇ καὶ δὲν ἀρκέσθηκε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν Χριστό. Κι' ὅταν ἐπῆγε στὴν πατρίδα του; (...) Κι' ἐκεῖ ἐφήρμοσε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐμελετοῦσε.

Τί διδασκόμεθα λοιπὸν ἐμεῖς σήμερα;

ΔΙΔΑΓΜΑ. Πρέπει νὰ μελετῶμεν καὶ νὰ ἐφαρμόζωμεν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, παιδιά, συνιστᾷ στὴν πρώτη Ἐπιστολή, ποὺ ἔστειλε στὸν Τιμόθεο:

ΡΗΤΟΝ. «Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι» (Α' Τιμ. δ', 15) Δηλαδὴ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ νὰ μελετᾷς καὶ νὰ ζῇς μέσα σ' αὐτά, νὰ τὰ ἐφαρμόζῃς δηλαδή. Ἂς ἐπαναλάβῃ κάποιο παιδὶ τὸ Ρητόν (...) Πῶς τὸ ἑρμηνεύομε; (...) Ὡραῖα.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ. Ἤθελα νὰ γνωρίζω, παιδιά, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ Δίδαγμα, ποὺ ἐβγάλατε σήμερα, τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε προκειμένου νὰ τὸ ἐφαρμόσετε; (...) Προσέξετε ὅμως, ἂν θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω, νὰ πάρωμε τὰ πράγματα μὲ τὴν σειρά. Δύο καθήκοντα σᾶς δημιουργεῖ τὸ σημερινὸ Μάθημα: Πρῶτον νὰ μελετᾶτε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Καὶ δεύτερον νὰ τὸν ἐφαρμόζετε.

Ὅταν, ἀγαπητὰ παιδιά, κάποιος προετοιμάζεται, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι, θὰ ἀρχίσῃ νὰ μελετᾷ τὸ ταξίδι αὐτό. Ὁ τόπος εἶναι ἄγνωστος καὶ πρέπει νὰ μάθῃ ὅσον ἠμπορεῖ περισσότερα γι' αὐτόν. Ἀλλὰ κάτι ἀκόμη πιὸ σπουδαῖο: πρέπει νὰ πάρῃ ἕναν ὁδηγό, ἕναν χάρτη, γιὰ νὰ ἰδῇ ποῖον δρόμο θ' ἀκολουθήσῃ καὶ μάλιστα νὰ γνωρίζῃ ποῖον δρόμο θὰ διαλέξῃ, ὅταν θὰ εὑρεθῇ σ' ἕνα σταυροδρόμι. Γιὰ τὸν χριστιανό, ὁ μεγάλος καὶ ἱερὸς χάρτης, ποὺ τοῦ γνωρίζει ποῖος εἶναι ὁ δρόμος τοῦ θείου θελήματος, εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἁγία Γραφή. Αὐτὴ εἶναι στὴ ζωή μας ὁ ὁδηγός, ποὺ μᾶς δεικνύει ποῖον δρόμο πρέπει νὰ ἀκολουθήσωμε, πῶς πρέπει νὰ ἀνηφορίσωμε πρὸς τὶς λαμπρὲς κορυφὲς τῆς ἀρετῆς. Γι' αὐτό, παιδιά, τὸ πρῶτο καὶ βασικὸ γιὰ τὸν καθένα χριστιανὸ κι' ἑπομένως καὶ γιὰ σᾶς εἶναι: ν' ἀποκτήσετε μία Ἁγία Γραφή. Ἔχετε στὸ σπίτι σας ὅλοι Ἁγία Γραφή; (...) Ὅσοι δὲν ἔχετε, πρέπει νὰ εἰπῆτε στοὺς γονεῖς σας ν' ἀγοράσουν μία. Δόξα στὸ Θεό, σήμερα ἔχομε τὴν δυνατότητα, χωρὶς πολλὰ χρήματα, ν' ἀποκτήσωμε τὴν Ἁγία Γραφή. Τὸ ν' ἀποκτήσῃ ὅμως ὁ κάθε χριστιανός, τὸ κάθε σπίτι, παιδιά, μία Ἁγία Γραφή, εἶναι τὸ πρῶτο καθῆκόν μας. Τὸ δεύτερον ποῖον εἶναι; Ἀρκεῖ μονάχα ν' ἀποκτήσωμε αὐτὸ τὸ ἱερὸ βιβλίο; (...) Ὄχι, βέβαια. Πρέπει καὶ νὰ τὸ μελετᾶμε. Συχνά, ἂν εἶναι δυνατὸν κάθε ἡμέρα, γιατὶ ἡ ψυχή μας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ αὐτό.

Ἕνα κορίτσι στὸ Λονδῖνο, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, παιδιά, πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο σὲ μιὰν ἔκθεσι λουλουδιῶν. Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἔμενε σὲ μιὰ συνοικία τοῦ Ἀνατολικοῦ Λονδίνου, ὅπου οἱ δρόμοι εἶναι στενοί, τὰ σπίτια σκοτεινὰ κι' ἑπομένως ὁ ἥλιος ἦτο σπάνιο φαινόμενο γιὰ τοὺς κατοίκους.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ τὴν ἀνέδειξε νικήτρια στὸ διαγωνισμό, τὴν ἠρώτησαν περίεργοι πῶς κατώρθωσε σὲ τέτοιο

μέρος, ποὺ ζοῦσε, νὰ καλλιεργήσῃ καὶ ν' αὐξήσῃ τόσο περίφημα ἄνθη στὶς δύο αὐτὲς γλάστρες της, ποὺ ἐβραβεύθησαν.

—Ἄ, ἀπεκρίθη ἐκείνη χαμογελῶντας. Παρακολουθοῦσα τὸν ἥλιο. Μόλις ἄφηνε λίγες ἀκτῖνές του νὰ πέσουν στὴν μικρὴ στενή μας αὐλή, ἔτρεχα καὶ μετετόπιζα τὶς δύο μου γλάστρες, τοποθετῶντας αὐτὲς κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Ἀλλά, παιδιά μου, κι' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ ν' ἀνθίσῃ, σὰν εὐωδιαστὸ καὶ πανέμορφο λουλούδι, πρέπει νὰ εὑρίσκεται διαρκῶς κάτω ἀπὸ τὶς θερμὲς καὶ ζωογόνες ἀκτῖνες τοῦ Θείου Λόγου. Μόνον ὅταν θὰ ζήσῃ κάτω ἀπὸ τέτοιο εὐεργετικό, θεῖο φῶς, μόνον τότε θὰ κερδίσῃ τὸ μεγάλο βραβεῖο, τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἀπὸ τώρα λοιπόν, παιδιά, ποὺ εἴσθε μικροί, σιγὰ-σιγά, πρέπει νὰ συνηθίσετε νὰ μελετᾶτε τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ. Κι' ὅσοι ἀκόμη, ἐπειδὴ εἴσθε πολὺ μικροὶ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἐννοήσετε τὴν Ἁγία Γραφή, νὰ μελετᾶτε βιβλία καὶ περιοδικὰ χριστιανικά, ν' ἀκοῦτε κηρύγματα, ποὺ κι' αὐτὰ εἶναι λόγος τοῦ Θεοῦ σωτηριώδης. Ἀλλά, ὅταν σιγὰ-σιγὰ μεγαλώσετε, ἀνοίξατε τὴν Ἁγία Γραφή. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε αἰώνια δροσιά, γαλήνη καὶ τροφὴ πνευματικὴ ἐκλεκτή. Ἐπειδὴ δὲ μερικὲς φράσεις της, μερικὰ της νοήματα εἶναι βαθειὰ καὶ μὲ κάποια δυσκολία καὶ πολλοὶ δὲν τὰ καταλαβαίνουν, πρέπει, ὅταν συναντᾶτε τέτοια δυσκολία, ἢ νὰ τρέχετε νὰ συμβουλεύεσθε ἕναν μορφωμένο κληρικὸ ἢ θεολόγο, ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὸν Κατηχητή σας. Γιατί, πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ πὼς ἡ Ἐκκλησία μας ἡ Ὀρθόδοξος ἔχει ἑρμηνεύσει σωστά, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν Ἁγία Γραφή.

Τώρα ὅμως, παιδιά, ἐρχόμεθα στὸ δεύτερο καθῆκον: νὰ ἐφαρμόζετε αὐτὰ ποὺ διαβάζετε, αὐτὰ ποὺ ἀκοῦτε στὰ κηρύγματα. Δὲν ἔχει καμμιὰν ἀξία νὰ μελετᾷ κανεὶς τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸν ἐφαρμόζῃ. Ὁ Κύριος ζητεῖ νὰ ἐφαρμόζωμε τὸν Λόγον Του, τὶς ἐντολές Του, τὸ θεῖό Του θέλημα. Τότε μόνο θὰ εὐλογηθῇ καὶ θὰ γίνῃ ὡραία ἡ ζωή σας μὲ τὴν ἀρετή. Καὶ τότε μόνον, βλέποντας καὶ οἱ ἄλλοι ἀνθρωποι τὸ καλὸ καὶ χριστιανικό σας παράδειγμα, θὰ φωτισθοῦν καὶ θὰ σᾶς μιμηθοῦν. Γιατὶ τὰ λόγια δὲν κάνουν μεγάλη ἐντύπωσι σήμερα. Τὰ ἔργα εἶναι σπουδαῖα.

Πρέπει ὅμως, ἀγαπητά μου παιδιά, νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, πὼς ὁ ἀγὼν αὐτός, νὰ ἐφαρμόζετε τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ ποὺ μελετᾶτε, εἶναι ἀγὼν δύσκολος καὶ θὰ συνεχισθῇ ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς σας. Γιατὶ ὁ σατανᾶς, ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, θὰ ἀγωνίζεται μὲ πολλὲς πονηρὲς δυνάμεις νὰ σᾶς πάρῃ ἀπὸ τὴν χώρα τοῦ φωτός, νὰ σβύσῃ γιὰ σᾶς τὸν ἥλιο τοῦ θείου θελήματος καὶ νὰ σᾶς κάμῃ δούλους τῆς ἁμαρτίας. Σεῖς ὅμως, φωτισμένοι ἀπὸ τέτοιο θεῖο φῶς, πρέπει νὰ φανῆτε πιὸ ἔξυπνοι ἀπὸ αὐτόν, παιδιά. Αὐτὸς φοβεῖται τὸ φῶς, σεῖς ὅμως, παιδιὰ τοῦ φωτὸς ἀληθινά, θὰ τὸν πολεμήσετε μὲ τὰ ἀνίκητα ὅπλα τῆς ἀρετῆς καὶ θὰ τὸν νικήσετε. Ἔχετε πολλὰ ὅπλα, τὶ λέγω; Εἴσθε πάνοπλοι. Ἔχετε τὴν δυνατότητα κάθε στιγμὴ νὰ προσεύχεσθε καὶ νὰ ζητῆτε τὴν χάρι καὶ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.